

**IN MEMORIAM VLADIMIR MALEKOVIĆ
(1936. - 2003.)**

Uvaženi, dragi kolega Vladimire,

S jedne strane Tvoji snažni dosezi u odnosu prema muzeološkom naslijeđu, sadržaju i djelovanju Muzeja za umjetnost i obrt, koji u svoj punoći danas odražava muzealni habitus te institucije, s druge strane pak sve Tvoje slobode i ograničenja, u vrijeme dvadesetogodišnjeg ravnateljstva tom doista, kako si uvijek s ponosom isticao, najvećom u nas muzejskom institucijom, a onda prošlost i povijest koja te aktivno inspirirala.

Iz naslijeđa utemeljiteljskih nastojanja Tvojih prethodnika u MUO-u, kritičkom si kontinuiranom tih muzeoloških zasada, nadasve lucidno, s velikom otvorenosti i za svjetove koji nisu bili do kraja Tvoji, širokim kulturološkim i muzeološkim stvaralaštvom, koje nam i ostavljaš u naslijeđe, potvrdio ono što smo mi koji smo imali čast surađivati s Tobom toliko puta znali ili tek htjeli, ali nismo stigli i potvrditi.

“Uzbiljena osobnost” - Tvoje su riječi za Tvoje prethodnike muzealce, ravnatelje, osnivače nekih od naših muzeja, snažne i jasne, i danas Tebi pripadajuće.

Ne tako davno prenio si nam rezime vlastitoga pristupa muzealnome radu, putu možda, zapravo jedinom Tvome putu koji je slijedio različite krivulje:

Historičar nikad po svom interesu nije daleko od muzealca; obojica se bave onim što nazivamo rerum gestarum, obrađivanjem prošlosti. To bismo mogli uzeti kao objektivne razloge za moje okretanje muzeološkoj problematici, oni proizlaze iz mog obrazovnog sustava. Drugi

su subjektivni; uvijek me je privlačilo značenje prošlih činjenica, res gestae, prošla stvarnost. Bio si s pravom uvjeren da nema budućnosti bez prošlosti, bez memorije koja se ugrađuje u viziju.

Sjajne niti Tvojih nbrojenih kulturoloških projekata, izložaba, živih, samo Tebi svojstvenih rasprava, aktivne prisutnosti u muzejskoj zajednici, povezanosti koju si uobličio između niza struka, programski obuhvatio zaštitu kulturnih dobara, u urbanističkim i arhitektonskim područjima otvarao i ona najranjivija područja, u osnivanju novih muzeja, muzeološkim projektima, davao poticaje za nova gledišta na prezentaciju postava - od Trakošćana, Muzeja Hrvatskog zagorja do otvorenosti za suradnju svima nama iz okruženja muzealstva, uvijek u duhu ponajboljih europskih muzealnih zbivanja. Bio si i aktivnim kritičarom svih kulturnih zbivanja, promotor međunarodne suradnje i inicijator danas teško prebrojivih slojeva Tvojega stvaralaštva unutar tako širokoga srednjoeuropskoga kulturnog obzorja u Hrvatskoj.

I doista nam ostaješ jedna od najmarkantnijih i najkompetentnijih ličnosti u afirmaciji hrvatske kulture, u moralu riječi izjednačenoj s Tvojim moralom prokušane ljudskosti.

Obnavljanje hrabrosti pred vlastitom bolešću, činilo nam se da nalaziš u uvijek novim muzealnim, izložbenim projektima, u naslijeđu vlastitih uspjeha i pokadšto pritajenih neuspjeha, u mnogostrukosti vječito nađenog sklada sa samim sobom.

Junački napor Tvoje ljudskosti, slobode i sreće, susretište čovjeka i njegova djela, muke i napora ljudskosti - ispunjavaju tako nikada do kraja uobličen i Tvoj krug sudbine.

U Zamirućem svijetu iz Tvoje zbirke poezije Kameni vrtovi, predosjetio si zamirući svijet izrekavši Tamo odoh tražiti mir umoran, umoran od svega što je bilo i onoga što će biti - uputio si se Vlado tako u večernji nebosklon očaravajući kao besmrtnost?.

Tekst je pročitao na komemoraciji u Muzeju za umjetnost i obrt u Zagrebu, 5. lipnja 2003. godine.

BRANKA ŠULC □ Ministarstvo kulture RH, Zagreb